

ЛЪТЕНЪ ДЪЖДЪ

Излѣ се дъждъ като изъ ведро. И като всѣки лѣтенъ дъждъ, премина скоро. Прояснѣ се, полето свѣтна на слънце, облацитѣ по-тъмни и по-черни, потъваха на изтокъ. Нататѣкъ гърмѣше. Отвредѣ се чуваше да шурти вода, изъ баиритѣ надолу се стичаха порои, а въ селския долъ, кждето по-рано съточеше тънка като конецъ вадичка, сега буцаше цѣла рѣка — мжтна, широка, страшна. Селяни, наметнати съ ямурлуци или закачулени съ нѣкой човалъ, боси, тичаха да прибиратъ добитѣка, отприщваха насъбраната вода, трупаха се край дола да гледатъ водата. Подъ дърветата земята бѣше покрита съ опадаль цвѣтъ, съ листа и клонки, съборенъ отъ бурята.

Филипъ стоеше на вратата на кръчмата, гледаше навънъ. Отдолу се зададе каруцата, натоварена съ една голѣма бѣчва, праздна, както се виждаше. Конетѣ, и двата сиви, съ завързани на вжзелъ опашки, бѣха измокренѣ отъ дъжда и изглеждаха по-тънки и постройни. Отпредѣ стоеше човѣкъ съ голѣмъ черни мустаци и, когато дойде по-близо, Фи